

1 Весняне прибирання

Щовесни кріт Лупі ретельно прибирає свою нірку. Цього року йому вдалося прибрати нірку особливо гарно — він поставив у кімнаті симпатичні крісла, а підлогу застелив килимом із сухих листочків та пелюсток квітів! Диво, а не нірка!

— Треба запросити мого сусіда Гастона, щоб він помилувався моїм житлом! Гастон буде вражений! Кріт одягнув капелюха, причепурився й вирушив у путь.

Але Лупі дуже погано бачив. Тому, коли він почав рити тунель до нірки крота Гастона, то помилково потрапив до кролячої нірки!

— Гуп! — він завалив цілу стіну!

— Що ти наробив! — розлючено вигукнув тато-кролик. — Ось я зараз тобі покажу!

Кролик погнався за кротом, але Лупі вдалося накивати п'ятами! Ледве втік!

2

Наступного дня кріт Лупі знову вирішив піти до свого друга.

— Цього разу я візьму з собою компас, тому не заблукаю, — міркував кріт. —

І нарешті Гастон побачить мою чудову нірку!

Лупі став рити широкий тунель. Зовсім забувши про компас, він рив і рив, поки не потрапив у нірку щура. Знову помилився!

— Гуп! — і в стіні щурячої нірки з'явилась чимала діра!

— Привіт, Гастоне! — мовив підсліпуватий кріт. — Ходімо до мене в гості, побачиш, як у мене гарно!

— Що ти зробив із моєю ніркою? — заверещав щур. — Ось я тобі зараз покажу! Ти ще не знаєш, як кусаються щури, коли їм руйнують житло!

Щур був такий розлючений, що Лупі не став нічого пояснювати, а одразу кинувся навтьоки.

— Ой-ой-ой! Допоможіть! — гукав він, поспішаючи до своєї нірки.

БЕРЕЗЕЇ

Однак Лупі не полишив свого задуму запросити Гастона в гості!

— Ну, тепер я чудово підготувався! — сказав він на третій день. — І окуляри взяв, і мапу, і лопату, і компас — геть усе! Зараз капелюха одягну — і в дорогу!

На цей раз Лупі пощастило — він потрапив просто до нірки Гастона!

— Любий сусіде, запрошую тебе в гості! О, та тут і кролики, і щур! Усі сусіди зібралися в Гастона!

— Пробачте, любі сусіди, що я наробив вам шкоди! — промовив Лупі. — Це все через поганий зір! Однак тепер усі наші нірки сполучені тунелями, а я запрошую вас до себе в гості. Будемо святкувати весну! І всі звірята пішли милуватися затишною ніркою Лупі.

Цікаві історії гуски Ірми

— Іди звідси! Нам набридли твої теревені, — проганяли гуску Ірму кури. — Скільки можна розповідати свої казки!

— Ця гуска така надокучлива, — погодилися всі жителі пташника. — Несила терпіти!

Ірма засмучено сіла у своєму гніздечку.

Та до неї одразу ж прибігли курчата — вони так любили казки!

Вони вмостились навколо Ірми і зачаровано слухали казки про принцес і принців. Ірма ж із радістю їх розповідала.

А кури ледь не луснули від заздрощів, бо ж курчатам більше подобалося слухати Ірму, ніж їх!

— Спати, діти! — кликали вони. — Хутко!

— Ні-ні! — відповідали курчата. — Ірма розповідає такі цікаві казки, дайте дослухати! Ірмо, розкажи ще!

5 Собака і мавпочка

Одного разу до міста з далеких країв прибув корабель. Мавпочка Туті радо стрибала на палубі, побачивши сушу. Моряки почали носити ящики та валізи, а мавпочка тим часом подалась до міста.

Але тут усі були такі непривітні! Голуб не захотів із нею привітатись, щур мало не вкусив, а кішка накинулася на неї і подряпала!

— Яка дивна країна, — засмутилась Туті.

Вона почала згадувати своїх друзів, які залишилися так далеко...

Раптом Туті помітила біля лавки старого собаку.

— Ти прибула здалеку? — запитав собака.

— Еге ж! — відповіла Туті. — А тут усі такі неприємні!

— Розкажи мені про свою далеку країну, а я тобі розповім про нашу! — запропонував собака.

І з того часу в місті частенько можна було побачити старого собаку, на якому сиділа мавпочка і щось йому розповідала...

6 Дятел-музика

Дятел Піко мріяв стати справжнім музикою. Але щойно він заходився вистукувати дзьобом по стовбурах дерев мелодію якоїсь пісеньки, як усі звірі починали його лаяти і проганяти.

— Та годі вже стукати, набрид! — гримала на дятла сова Кло.

— Може, ти деінде влаштуєш гармидер, хулігане? — сварилась білка Руся, коли Піко перелітав на дерево, де було її дупло.

Дятел дуже засмутився і полетів подалі від лісу.

На луці він зустрів маленького цвіркуну Крі.

— Ходімо зі мною, — запропонував цвіркун, коли Піко розповів йому про свої

неприємності. — Я знаю, де є старе трухляве дерево, а поблизу — нікого!

З того часу Піко займається музикою, вистукуючи по стовбуру старого дерева.

З-під його дзьоба линуть різні мелодії, а цвіркун співає чудові пісеньки.

Піко і Крі стали справжніми друзями!

Жабка Анет не хотіла гратися зі своїми подружками. Вона любила просто ніжитися на сонечку.

— Ходімо пірнати! — кликали її інші жабки.

— Я не люблю води, — відповідала Анет. І коли всі жабки весело бовталися у воді та влаштовували змагання з плавання, вона тільки ліниво спостерігала за ними. Анет ціліснітькими днями лежала на лататті й нічого не робила.

А коли наставав вечір і жаби починали квакати, Анет укривалася листком з головою й міцно засинала.

Але одного разу на озері з'явився Жозе — справжній принц-жабка! Він був дуже гарний.

І Анет почала гратися з іншими жабками, стрибати, змагатися — робити все, щоб привернути його увагу! Вона закохалася в прекрасного принца-жабку!

Тепер її легко можна впізнати на озері — вона квакає голосніше за інших жаб, а поряд із нею — її жаб'ячий принц!

Скунс Жорж дуже хотів потоваришувати із білкою Русею. Але та не бажала мати такого друга і постійно казала йому, що він погано пахне. Та хіба ж він був винен у тому? Адже всі скунси погано пахнуть!

— Жорже, я не хочу з тобою дружити, — говорила Руся.

Нарешті ображений скунс вирішив покарати білку. Він змастив стовбур дерева медом і обережно заліз на самісінький вершечок.

А потім покликав:

— Русю, хутчіш іди сюди! Тут такі величезні горіхи!

Руся, звісно ж, не могла відмовитися від такої смакоти і чимдуж пострибала по стовбуру. Вона навіть не помітила, що замурзалася з ніг до голови!

А Жорж, побачивши брудну білку, почав насміхатись:

— Ой, Русю, яка ж ти нечупара! Геть уся липка й брудна! Хіба ж так можна? Ні, мабуть, не буду я з тобою дружити! Ось так скунс провчив пихату білку Русю!

9 Справжній друг

— Я так хочу, щоб у мене був справжній друг, — зітхав білий ведмідь Міка, який самотньо жив на крижині.

Міка знав безліч цікавих історій та казок, але йому не було кому їх розповідати...
Одного разу Міка зіптив із снігу білого ведмедя, сів коло нього й почав:

— Одного разу білий кит...

Міка цілий день розповідав про цікаві пригоди кита, але ввечері йому знову стало сумно й він замовк. Адже його сніговий друг був несправжній...

Раптом ззаду почувся тихенький голос.
— Скажи, а що було з китом далі? — почув Міка.

Ведмідь здивувався — невже це заговорив зроблений ним сніговичок?

Та ні! То був маленький пінгвін, який заховався за сніговим ведмедем і весь цей час уважно слухав Міку.

Ведмідь Міка був дуже задоволений — адже він знайшов справжнього друга, якому тепер можна розповісти всі казки!

10 Хитрий лис

Одного разу по дорозі коло лісу проїжджав віз, і нього випав шматок соковитого м'яса. Вовк і лис побачили це й підбігли до нього.

Кожен з них хотів поласувати м'ясом, але вони ніяк не могли поділити між собою і почали сваритись.

Тоді хитрий лис запропонував розіграти шматок:

— Давай закинемо шматок у поле, — сказав він вовкові, — зав'яжемо собі очі хустиною — і хто перший знайде м'ясо за запахом, тому воно й дістанеться!

— Гарно ти придумав! — погодився вовк. Він був упевнений, що виграє.

— То йди сюди, я зав'яжу тобі очі, — сказав лис. — А потім і собі зав'яжу!

Вовк підійшов, і лис зав'язав йому очі.

— Ну от, я вже нічого не бачу! Кидай уже той шматок! — загукав вовк, крутячи головою. — Я шукатиму!

Але хитрий лис вже давно втік! І шматок м'яса не забув із собою прихопити.

11

Твігі захворіла!

Павучиха Твігі — справжня майстриня! Вона може сплести шапку, шарфик і навіть рукавички! Щороку, коли настає осінь, Твігі має багато роботи — треба плести теплі речі на зиму для всіх звіряток лісу! Але одного дня вона відчула, що захворіла. — Ой, як голова болить! І кашель! Кха-кха! — кахикала павучиха. — Певно, я застудилась. Але ж треба працювати!

І Твігі продовжувала роботу, аж поки їй не стало зовсім зле.

— Наша Твігі захворіла! — сполошилися звірята.

— Треба її лікувати!

Вони зібрали всі ліки, які тільки змогли дістати, і принесли павучисі. Зміряли їй температуру, заварили чай

із цілющих трав і звеліли лягти у ліжко.

Твігі була приємно вражена.

— Дякую, друзі, — розчулено мовила вона. — Завдяки вам я швидко одужаю і знову плестиму для вас чудові теплі речі!

12

Куниця і соловей

— Соловейку-соловейку! Я тебе спіймаю і з'їм, — примовляла куниця, підкрадаючись до гніздечка соловейка.

— Ну чого ти до мене причепилася? — роздратовано запитав соловей. — Дай мені спокій!

Коли куниця добралась до гніздечка, соловейка там уже не було.

— Ти де? — здивувалась вона.

— Я тут! — відповів соловей — він уже літав високо в небі.

— Негайно повернись сюди! — звеліла куниця.

— Ще чого! Щоб ти мене спіймала і з'їла!

Краще послухай, як я співаю!

І соловей заспівав. Його пісня була такою гарною й співав він так щиро і зворушливо, що куниця розчулилась до сліз. Вона довго сиділа біля дерева, на якому співав соловей, забувши, що збиралась його з'їсти. А потім озвалась:

— Знаєш, соловейку, я більше тебе не чіпатиму. Ти так гарно співаєш! Я краще буду приходити сюди і слухати твої пісні.

Відтоді вона навіть соловейкове потомство стерегла.

